

وضعیت سالنهای نمایش در هند

کشوری که بزرگترین صنعت فیلمسازی جهان را دارد، در حال حاضر شاهد بسته شدن سالنهای نمایش سینمایی است. در گذشته ازدحام جمعیت در سالن‌ها بسیار زیاد بود، اما اکنون به علت هجوم برنامه‌های تلویزیونی، ویدئوهای خانگی و ماهواره از تعداد سینماها کاسته شده است. بسیاری از صاحبان این صنعت در فکر فروش سالنهای خود هستند. ایجاد برنامه‌های سرگرم کننده، نصب دکورهای فریبنده، راه‌اندازی بوفه و تأسیس سالن‌هایی با فضای کوچکتر شاید راه حل مناسب برای بدست آوردن تماشاگر دائمی باشد.

راجان گوپتا، صاحب سینما لیرتی دهلی نو و رئیس هیأت مدیره پخش‌کنندگان فیلم در این باره می‌گوید: «از ۱۳۰۰۰ سینما در حدود ۱۰۰۰ سالن به علت تمام شدن مهلت پرداخت پول بسته شدند». گوپتا در ادامه می‌افزاید: «در هفت سال گذشته، پنج سینمای بزرگ در دهلی نو تعطیل شده است و نزدیک نیمی از ۷۲ تن از صاحبان سینماها درخواست بستن سالن‌های خود را داده‌اند».

جوگیندر ساهنی صاحب سینما پلازا در مرکز دهلی نو می‌گوید: «در دهه گذشته، اگرچه بر جمعیت شهر دهلی نو میلیون‌ها نفر اضافه شده است، اما سالنهای سینمای این شهر افزایش نیافته‌اند».

راجش خانا، مالک سینما چاناکیا چنین اظهارنظر می‌کند: «شبکه‌های ماهواره‌ای و تلویزیون‌های کابلی بر فروش بلیط تأثیر مستقیم می‌گذارند. باید با روش‌های پیشرفته با آنها مقابله کرد. این تنها راه حل باقی ماندن است». بدین ترتیب آنها با راه‌اندازی سینماهای چند سالنه، به بقاء خود ادامه دادند. در پایتخت هند، چهار سینمای چند سالنه که از امکانات شیک و مدرن بهره می‌برند، راه‌اندازی خواهد شد. این در حالی است که اولین آنها در سوم ژوئن آغاز به کار کرد.

خانا در ادامه می‌گوید: «چاناکیا (نمایش‌دهنده فیلمهای انگلیسی) سطح کیفی خود را با آوردن وسائل جدید پخش صدا و توسعه امکانات مدرن فنی بالا می‌برد».

شیلشل پودار از مرکز تفریحی پریاکه آخر این ماه یک سینمای چند سالنه را خواهد گشود، چنین اظهارنظر می‌کند: «تنها راه بازگرداندن علاقمندان سینما، استفاده از وسایل تسهیلی بهتر در یک محیط جذاب است». پودار در ادامه می‌گوید: «ما تسهیلات لازم را تدارک دیده‌ایم و

تماشاگر حق انتخاب خواهد داشت. او فیلم را در یک فضای شیک و ساکت خواهد دید. سینمای ما دارای سالن غذاخوری و بازی‌های کامپیوتری برای کودکان است». بعد از اینکه کشور برنامه‌های جدید اصلاحات اقتصادی را در ۱۹۹۱ آغاز کرد. (برای از بین بردن سیستم قدیمی اقتصادی) صاحبان سینما اظهار امیدواری کردند که با افزایش درآمد مردم وضع آنها نیز بهبود پیدا خواهد کرد. خانا می‌گوید: «مردم پول دارند و اهمیتی نمی‌دهند که آترا برای «فیلم خوب» خرج کنند». اولین سینمای چند سالنه هند، پریا ویلیج رودشوار که با مشارکت کمپانی ویلیج رودشوار استرالیا راه‌اندازی شده است دارای رستوران خوب و سالن بازی‌های ویدئویی است.

پودار در این باره می‌گوید: «سینماهای چند سالنی سینماهای دائمی را ارضاء خواهد کرد. سالن‌های کوچک با ظرفیت ۱۵۰ صندلی از نظر اقتصادی باصرفه‌تراند. او در ادامه می‌افزاید: «سینماهای کوچکتر فیلم‌های بیشتری را در فضای کوچک عرضه می‌کنند که در واقع از نظر تجاری سودمندتر است».

بالیوود با مشکلات اقتصادی سر در گریبان است. راجیو ماهشاوری - یک فیلم‌باز - چنین می‌گوید: «موفقیت سینمای چند سالنه به موفقیت آن در دهلی نو بستگی دارد. سینما در جائیکه سکناس‌های بعدازظهرش نیز ملو از جمعیت است سرآمد سرگرمی‌های سالم در هند است». کشوری که بزرگترین صنعت فیلمسازی جهان را دارد هر ساله ۸۰۰ فیلم روانه بازار می‌کند. گوپتا اظهار می‌دارد: «تعداد فیلمهای تولید شده با کاهش همراه بوده است». او در ادامه می‌گوید: «بسیاری با این واقعیت روبرو هستند که از هر فیلمی که با موفقیت روبرو می‌شود بیست فیلم نیز شکست می‌خورند».

وی می‌گوید: «صاحبان سینما بالاچار سالنهای نمایش را نوسازی کرده‌اند». سیمپاوا - منتقد سینمایی - چنین اظهار نظر می‌کند: «همیشه فستیوال تماشاگران از نسل قدیمی‌ترها بوده است، از کسانیکه ساعت‌های متمادی در صفهای طولانی برای دیدن سینمای خوب و جلدی می‌ایستند. آنها بطور قطع طرفداران پروپا قرص و جلدی برای هر فیلم خوب خواهند بود».

می‌شود. در حالیکه بیشتر فیلم‌های تولیدی به زبان محلی ایالتها است. ایوب در این باره می‌گوید: «طی چند هفته گذشته چندین فیلم پر هزینه روی پرده آمده است که فقط ۳ یا ۴ فیلم هزینه خود را درآورده است». وی در ادامه می‌افزاید: «ناموفق‌ترین فیلم «مریتی یوداتا، با شرکت آمیتا باچان گرانقیمت‌ترین بازیگر سینمای هند بوده است».

باچان ۵۵ ساله در این فیلم ۵۰ میلیون روپیه (۱/۴ میلیون دلار) دستمزد دریافت کرده است. او معمولاً در نقش شخصیت‌های ریمو مانند بازی می‌کند. ایوب درباره این فیلم چنین اظهار نظر می‌کند: «مریتی یوداتا، با هزینه ۲۰۰ میلیون روپیه (۵/۵ میلیون دلار) روی پرده است. این فیلم بزرگترین شکست ۵ سال اخیر صنعت فیلمسازی و بدترین فیلم کارنامه باچان است».

آدهارام تادانی نائب رئیس هیأت مدیره صاحبان تاتر در این باره می‌گوید «نیمی از فیلم‌های هندی باکمک

آبیل کاپور

هزینه ساخته می‌شود». وی در ادامه چنین می‌افزاید: «طی چند سال اخیر، در چنین وضعیت بدی قرار نگرفته بودیم». تادانی در این باره تولیدکنندگان «بی‌وقت» را مقصر می‌داند که باعث بوجود آمدن افزایش تهدیدهای برنامه‌های تلویزیونی کابلی شده‌اند. او می‌گوید: «اغلب فیلم‌های جدید با بهره‌گیری از فیلم نوشته‌های ضعیف و داستانی ضعیف‌تر ساخته می‌شوند. اما ممکن است از نظر فنی بسیار خوش‌ساخت باشند. تهیه‌کنندگان تماشاگر را به هیچ می‌انگارند. آنها فکر می‌کنند جلوه‌های ویژه و تولیدات پرهزینه باعث فروش یک فیلم می‌شوند».

تادانی در ادامه می‌گوید: «زمانیکه فیلم بدی به نمایش درمی‌آید شایعات پیرامون آن منتشر می‌شود و بدین ترتیب فیلم محکوم به شکست می‌شود حتی اگر محل فیلمبرداری آن خارج از هند باشد».

چهار سال پیش، برای دگرگون کردن سلیقه تماشاگران، تلویزیون کابلی در هند راه‌اندازی شد و در درازمدت از شبکه‌های ماهواره‌ای بیشتری در هند استفاده می‌شود. تادانی همچنین متذکر می‌شود «تولیدات خرج برمی‌دارند، هر ساله دستمزد بازیگران دو برابر می‌شود و تمامی این عوامل فشاری است بر شانه سهامدارانی که اگر تولیدشان با شکست تجاری روبرو شود قادر به پرداخت آن نخواهند بود».

بنا بر آمارهای ارائه شده، هر روز حدود ۲۰ میلیون نفر هندی به سینما می‌رود. روز جمعه، ۵۷ نفر کشته و بیش از ۱۰ نفر زخمی شدند؛ زمانیکه اتصال کوتاهی در مبدل سینما نیودهللی با ظرفیت ۱۰۰۰ نفر ایجاد شد و سبب بروز آتش‌سوزی گردید. این سینما یکی از معدود فیلمهای موفق را که درباره یک یگان واحد ارتش هند در خلال جنگ بین هند و پاکستان در ۱۹۷۱ بود به روی پرده داشت. علی‌رغم این تراژدی، هنوز صنعت فیلمسازی هند در بحران اقتصادی به سر می‌برد.

بحران اقتصادی صنعت سینما در هند

تهیه‌کنندگان و متخصصین صنعت فیلمسازی در هند می‌گویند: «این صنعت بعد از شکست‌های متمادی فیلمهای پرهزینه، نیازمند یک فیلم «موفق» است».

سعید ایوب که تهیه‌کننده فیلم و مجموعه‌های طولانی تلویزیونی است در این رابطه می‌گوید: «از ماه ژانویه تا به حال هیچ فیلمی موفقیت کامل حاصل نکرده است. این امر باعث بوجود آمدن بحران اقتصادی برای سهامدارانی شده است که از تولیدکنندگان حمایت مالی می‌کنند». ایوب در ادامه می‌افزاید: «این وضعیت بی‌سابقه بوده است. در نیمه اول سال، باید حداقل یک یا دو فیلم با موفقیت روبرو شود».

بالیوود (صنعت فیلمسازی هند) که در شهر بمبئی مستقر است، سالیانه ۱۰۰۰ فیلم تولید می‌کند که یک رقم بالا در صنعت فیلمسازی در کل جهان است. حدود ۱۵ درصد فیلم‌ها به زبان هندی (زبان اداری کشور) تولید